

7 K 84 box a



Der boede en Købmand paa Hamborgerbro.

Der boede en Købmand paa Hamborgerbro,
Han havde en Datter, hun var  rlig og tro;
Til hende kom en Sømand og stillede sig an,
Og spurgte, om den Jomfru vilde have ham til
Mand.

Den Sømand har jeg elsket, den Sømand vil
jeg ha',
Den Sømand vil jeg elste til jeg lægges i min
Grav;
Du skal ham aldrig ægte, du skal ham aldrig
faa,
I Morgen saa lader jeg den Sømand ihjelslaa.

Om Aftenen saa silde den Sømand kommer ind,
Han bankede paa Døren med Fingeren sin,
Han spørger: Skønne Jomfru, du luffer mig ind,
Du veed jo, at jeg er Averk resten din.

Den Jomfru hun sprang ned og tog Laasen fra,
Og da hun ham saae, blev hun hjertelig glad.
Hun tog ham i sine Arme og klapped, kyssed
ham,
Og kvad: Du er den Eneste, min Sorg fordrive
kan.

Om Morgenen saa tidlig den Sømand skulde
gaa,
Hendes Fader da for Døren saa listelig mon staa.
Saa trak han ud sin Sabel, stak den i Sømands
Bryst,
Den Jomfru græd og raabte: „Nu mister jeg
Trøst!“

Den Jomfru hun beder sin Fader om Forlob,
I Morgen Klokken otte at gaa i grønne Skov.
Thi der vil vi danse og holde os saa let,
Dg der vil vi høre Musikanterne ret.

Aa jo, min kære Datter, det kan du gerne saa,
I Morgen Klokken otte i Skoven at gaa.
Du kan jo selv begribe, du er af saadan Stand,
At du maa dig tage en Købmands søn til Mand.

Den Jomfru hun stænker sig Gift i et Glas
Bin,
Saa drifter hun en Staal for Allerkæresten sin,
Kom, læg mig i hans Kiste og sæt mig i hans
Grav,
Saa hviler jeg saa sødt i min Kærestes Arm.

Gud hjælpe og Gud trøste de Forældre især,
Som nægter deres Børn den, de haver saa kær.
Det har jeg selv erfaret ubi min Alderdom.
Det var mit eget Barn, som saa ynkelig omkom.

Agnes og Alfred.

Mel. Jeg vanker ved Søen i stille Aftenstund.

Ung Agnes sad alene saa forrigfuld i Kvæld,
Fra hendes Dine rene der randt et Taarevæld,
De Kinder var saa blege, ej mer som Rosen rød,
De tælne Blikke lege ej mer' med Elstovs Glød.

At, Barmen højt sig hæver, hun støder Sukke ud,
Dg be'er, mens Læben hæver, saa varm en Bøn
til Gud.

Hun beder, mens hun stuer mod Himlens Stjerne-
hær:

Slut Livets Gnist, som luer, thi stor min
Kummer er.

Haardt Skæbnen har mig prøvet, saa klagede den
Mø,

Min Alfred har de røvet; o, Herre, lad mig dø!
O, tag mig til din Himmels, der finder jeg ham
vist,

Jeg hader Jordens Brimmel med al dens Argelift.

Mig piner Livets Smerte saa grunt paa denne
Jord,

Fast briste maa mit Hjerte, o, Himmel, hør mit
Ord.

Jeg Alfred ej kan glemme, min Vejler gæv og
hold,

Hvem Graven nu maa gemme saa blodig, sive og
kold."

Ung Alfred var just falden i Krigens hebe Stund,
En Kugle ramte Panden, han sank i Dødens
Blund,

Men just da han blev rammet og faldt i Dødens
Favn,

Man hørte Læben stamme hans elskte Piges Navn.

„Hils Agnes,“ saa han suktes, „min stakkels unge
Brud!“

Hans klare Dje lufftes, og Livet stulkes ud.
Han ligger hist bag Hegnet, men Sjælen foer til
Gud,

Der bor enhver der segned paa Fædrelandets Bud.

Om Alfred kan man sige, han stred med Løvemod,
For Fædreland og Pige slog varmt hans Hjerte-
blod,

Hvor Krigens Lummel bruste, hvor hedest det
gik til,

Hvor Preussens Kugle suste, der var han helst
paa Spil.

Hvor Alfred knejste modig og hæved Sværdet brat,
Sik mangan Preusser blodig midt ind i Dødens
Nat.

Men Agnes fandt sin Alfred i Himlens lyse Gal,
Thi da hun fik det Budskab, snart endte hendes
Kval.

Hist favnes nu de Evende i Herlighed og Glans,
Af Engle rækkes hende en yndig Brudekrans.
Held hver, som kan i Døden gaa til en elsket Ven,
Og hilse Morgenrøden og mødes glad igen.

Kjøbenhavn.

Forlagsboghandelen, Vingaardstræde Nr. 18.

Trykt hos Bernh. Wennerstrøm.